

Marek Hladký, Jitka Hladká

ilustrovala Anna Špirhanzlová

Dílnička U šesti pružinek

Adventní pohádky
s omalovánkou

bambôk®

Marek Hladký, Jitka Hladká

ilustrovala Anna Špirhanzlová

Dílnička U šesti pružinek

Adventní pohádky
s omalovánkou

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Marek Hladký, Jitka Hladká

Dílnička U šesti pružinek

Adventní pohádky s omalovánkou

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6721. publikaci

Ilustrace Anna Špirhanzlová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2017

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2017
© Marek Hladký, Jitka Hladká, c/o DILIA, 2017
Cover Illustration © Anna Špirhanzlová

ISBN 978-80-271-9138-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-9516-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-0325-6 (print)

Obsah

Dílnička U šesti pružinek	7
Tajemství adventního věnce	11
Pohádka o první sněhové vločce	14
Pohádka o velkém kamarádství první sněhové vločky se skřítečkem Do	18
Druhá neděle adventní přichází	22
Pohádka o trpělivém čekání začíná	26
Pohádka o trpělivém čekání pokračuje	31
Pohádka o trpělivém čekání ještě pokračuje	35
Mikuláš přichází	39
O smutné holčičce z Malešic	43
Opravdový Mikuláš v Malešicích!	48
Mikuláš naděluje dárky!	52
Třetí neděle adventní	56
Největší přání	60
Zázrak přicházejících Vánoc	64
Kouzlo poslední adventní svíce	68

Dílnička U šesti pružinek

Náš příběh se odehrál v době, kdy v dílničce U šesti pružinek se svou ženou a dvěma malinkými dětmi žil a pracoval ten nejhodnější skříteček, který se jmenoval Dobromílek.

Řeknete si, kdepak ta kouzelná dílnička U šesti pružinek je?

No přece jen několik kroků od potoka, kterému se od nepaměti říká Hostavický. Často tam lidé po setmění v malém lesíku vídají několik slabounkých světýlek. To jsou rozsvícené okeničky! A když se podíváte ještě o něco blíže, všimnete si, že z houštiny vyčnívá malý komínek, ze kterého se jemně kouří. To je neklamné

znamení, že se tady, zamaskován houštím, spadavým listím a sněhem, nachází domeček, ve kterém žijí skřítki. A není to jen tak ledajaké bydlení. Přesně tady totiž stojí ta slavná dílnička U šesti pružinek!

Je to jediné místo široko daleko, kde se ručně dělají postele pro všechny, kdo je potřebují.

Skřítki mají mnoho dílniček, o kterých se jen málo ví. Lidé navíc ani netuší, že používají tolik věcí, které pro ně vyrobili právě skřítki!

Pomalů se stmívá. Dnes totiž začíná advent. Je první neděle adventní!

Skřítek Dobromílek se právě unaveně posadil. Rám postele už je hotový. Krásně voní severskou borovicí, ze které je celičkový vyroben. Teď zbývá to nejdůležitější – udělat srdce celé postele. A tím je matrace. V ní se skrývají kouzelné pružinky, každá se šesti závity.

„Zítřa je taky den,“ usmál se Dobromílek. Ale to už k němu z kuchyně přibíhá malý Ma s maličkou Ji. Jejich maminka, paní Dobromílková, ještě v koutku dílničky došívá poslední polštářek.

Není to tak dávno, kdy Ma se sestřičkou Ji byli ještě miminka. Ale teď už se snaží Dobromílkovi v dílničce U šesti pružinek pomáhat. Oba totiž vědí, že za to bude večer odměna nejsladší. Ptáte se jaká? Přece pohádka!

Všichni se pohodlně posadili ke stolu, Dobromílek na něj postavil krásný adventní věnec a malička Ji zajásala: „Adventní pohádky začínají!“

Tajemství adventního věnce

Na první neděli adventní napadl první letošní sních. Stačilo pár sněhových vloček a dílnička U šesti pružinek, která je domovem našich skřítečků, byla přikrytá sněhovou peřinou. Jen kouřící komínek, vykukující zpod sněhu, prozrazoval, jak je u skřítečků teplo a útulno.

Adventní věnec, který Dobromílek postavil doprostřed stolu, nebyl ledajaký. Byl kouzelný!

„Na první adventní neděli zapalujeme první fialovou svíčku,“ usmál se na maminku, malého Ma a maličkou Ji Dobromílek.

„Ta je památkou na všechny, kdo předpověděli narození Ježíška,“ poučila dětičky maminka.

„První svíčka je dvoupohádková,“ dodal tajemně tatínek. Ale to už si vzal sirky, aby rozsvítil první svíčku. Děti zavýskly radostí.

Takové rozsvícení adventního věnce není vůbec jednoduchá věc. Nejdřív se všichni vzali za ruce a zavzpomínali na krásu minulých Vánoc. Na tu něhu a laskavost, kterou přinesly. A taky na dárky, které udělaly tolik radosti! Každý dárek totiž udělá nejvíc radosti tomu, kdo ho dává. Dát něco od srdce, to je ta nejúžasnější věc na světě! A to skřítečci z dílničky U šesti pružinek moc dobře věděli.

Dobromílek škrtl a přiblížil hořící zápalku ke knotu první adventní svíce. Teď! První adventní svíce je zapálená!

Místností se rozlila nádherná fialová záře. Byla jemná, ale vyčarovala v dílničce krásnou zimní pohádkovou atmosféru.

Kouzlo tohoto adventního věnce spočívalo v magické záři jeho svící. Malí skřítečci věděli, že všechny pohádkové postavy před nimi budou ožívat. Věděli, že pohádku nejen uslyší, ale že ji díky kouzelnému adventnímu věnci prožijí!

Každá pohádka se tak pro malé skřítečky stává dalším a dalším dobrodružstvím. Tak na co čekat? První adventní pohádka právě přichází!

Pohádka o první sněhové vločce

Když byl Dobromílek ještě úplně malinkým skřítečkem, jmenoval se Do. Skřítkci totiž mají s lidmi mnoho společného. Ale také se v lecčem liší. Například v tom, že s nimi roste i jejich jméno. Když se Dobromílek narodil, jmenoval se D. Jak trošku povyrostl, povyrostlo s ním pokaždé i jeho jméno. A naše pohádka se odehrává v době, kdy se jmenoval Do.

Seděl u potoka, kterému se odjakživa říká Hostavický, a čekal na první sníh. Rodiče rovnali u své dílničky dřevo na zimu a po očku malinkého Do pozorovali. Přáli mu, aby to byl právě on, kdo letos zahlédne první sníh, první vločku, protože taková vločka je kouzelná. A když umíte naslouchat, prozradí vám své tajemství.

+

„Už letí, už letí!“ vykřikl malinký Do.

A byla to pravda, první vločka se slavnostně snášela ze zataženého nebe. A za ní potichoučku padaly další a další vločky. Začalo sněžit.

Ale malinký Do z té první vločky nespustil oči. Běžel za ní, aby ji dostihl, když konečně usedla na kámen u potoka.

„Vítám tě na světě,“ usmál se na ni Do.

„Taky tě zdravím, skřítečku,“ odpověděla mu slušně vločka.

„Počkej, já tě ochráním, jsi první vložka. Tady brzy roztaješ,“ strachoval se Do.

„Jsi hodný skřítek,“ usmála se na něj ta první vložka.
„Ale nedělej si starosti. Já musím dál.“

„Kam dál? Vždyť jsi právě spadla z nebe!“ nechápal Do.

„A tím se můj úkol naplnil. Potkala jsem dobrého malého skřítečka a udělala mu radost,“ usmála se na něj kouzelně vložka.

„To se máme hned rozejít? Vždyť jsi teprve spadla.“

„To je osud nás vložek. Pomalu padáme, děláme lidem a skřítkům radost. A pak splyneme s ostatními vložkami.“

„A pročpak?“ divil se Do.

„No přece abychom zase letěly z oblaků a znovu vám dělaly radost,“ usmála se vlídně vložka.

„Neboj, ještě se mnohokrát uvidíme. Já budu padat stále sem a vím, že tady na mě budeš čekat. Jsem ráda, že mám na světě nového kamaráda,“ řekla ta první vločka a rozpustila se.

Pohádka o velkém kamarádství první sněhové vločky se skřítečkem Do

A bylo to veliké, převeliké přátelství. První vločka už vůbec nebyla vločkou první. Byla to vločka, která navštěvovala malého skřítku Do každý den.

Stali se z nich velcí kamarádi! Vločka padala na náš svět se svými kamarádkami a společně dělaly radost celé louce u potoka, kterému se odjakživa říká Hostavický. Ale především dělaly radost malému skřítečkovi, který každý den netrpělivě čekal, až se z nebe pohnou. Vločky vždy padaly na zem a těšily se, jak

budou kolem skřítečka tančit a dovádět s ním. Potom všichni usedli na břeh potoka a skříteček Do pozoroval, jak se vločky pomalu mění v kapky a odplouvají s vlnami pryč. To byly jediné chvíle, kdy bylo skřítečkovi opravdu smutno. Dobře už ale věděl, že se za chvíli vločky promění v páru, vystoupají na nejbližší mrak, aby mohly zase padat na šťastného skřítečka. A taky na všechny šťastné děti, kterých u Hostavického potoka žije nepočítaně!

A právě teď, tuto zimu, kdy byl Do ještě malinkým skřítečkem, se naučil trpělivosti. Naučil se tomu, co

pak mohl předávat celý svůj život. Do se naučil, že všechno má svůj čas.

Naučil se, že zbytečný spěch k ničemu nevede.

Naučil se, že víc než myslet jen na sebe je věnovat se druhým.

Do se už neradoval jen z toho, že viděl první vločku. Byl šťastný, že jsou šťastné i vločky!

Dětem i skřítkům ve sněhových vločkách mrznou ruce i nosy. Ale pro přírodu jsou vločky tou nejjemnější peřinou.

Proto skříteček Do svou kamarádku vločku vždycky pěkně prosil za všechny stromy, louku i pelíšky zvířátek, které bylo třeba pěkně přikrýt, aby spaly nerušeným zimním spánkem.

A protože přátelství z dětství u skřítků přetrvají celý život, tak jeho přátelství s první vločkou zůstalo až do dnešních dnů. Jako každé opravdové přátelství.